

Sele taget mærkeligt — jeg skal knytte det saa vel til dette Forslag som til det foregaaende, og stönt det turde være, at de ærede Forslagsstillere her vare temmelig uftldige, skal jeg dog gøre det — at, hvordan man end reformerer og hvormeget man end stadig væk fører Arbejdernes og Smaafolks Tarv i Munden, saa løber det dog, hver Gang, der skal naas et Resultat, hver Gang der skal blive noget ud af det, altid ud i, at det er Arbejderne selv, der skulle betale for deres egne Reforme. Det er mærkeligt, ganske mærkeligt! — Den ærede Minister og flere Medlemmer have talt om det stönne i at bringe Hjælp til Selvhjælp. Det ærede Medlem for Kjöbenhavn's 4de Valgkreds (Scharling) talte endda i høitflyvende Ord, i stærke, begejstrede Udtryk om, hvor stönt det var at hjælpe den dygtige, fornuftige, forsynlige og økonomiske Arbejder, at sætte ham i Stand til at alderdomsforsørg sig selv. Hvorledes det staaer sig med denne Hjælp til Selvhjælp, kunde jeg dog ønske at belyse lidt nærmere. Jeg kunde ønske at spørge dem, som tale saa høit om Smaafolks Tarv og Arbejdernes Tarv, og særlig kunde jeg ønske at spørge det ærede Medlem for Kjöbenhavn's 4de Valgkreds (Scharling), naar han talte om den dygtige og fornuftige Arbejder, om, hvorledes det da skal gaa med den udygtige, ufornuftige, uforstandige Arbejder. Det er dog en Kendsgerning, at vi ikke alle ere lige dygtige, men at en Mand kan være dygtig, en anden mindre dygtig i sit Sag. Der er stor Forskel paa Arbejdsveenen, og det er ikke Individets egen Skyld. Men hvorfor skal Samfundet yderligere give den et Spark, som af Naturen er begabet med mindre Dygtighed, som af Naturen er udrustet med ringere Kræfter til at staa imod i Kampen for Tilværelsen? Hvorfor skal Samfundet yderligere sætte ham til Side? Hvorfor skal han ikke lige saa vel have Lov og Ret til at leve her? Hvorfor skal det stadig væk hedde sig, at det er den dygtige og forstandige Arbejder o. s. v., der skal forsyrges? Hvorfor skulde ikke ogsaa de Arbejdere, som kun ere begavede med ringere Dygtighed, med ringere Forstand, ogsaa have en Ret til at være her? Men Hjælpen til Selvhjælp turde ogsaa have en anden Side. Jeg skal dertil sige, at da der forleden Dag af Ministeren under Behandlingen af Landbohøjskolen blev omtalt Regeringskommissioner, og da der fra forfællige Sider her i Salen syntes at være en stærk Tro paa disse Regeringskommissioner — der syntes at være en Tro til, at hvad disse Regeringskommissioner bragte frem, var rigtigt, de byggede i hvert Fald en hel Del paa det —

saa turde det være, at de ikke ganske kunne undlade at bygge paa det i Dag, naar jeg skal tillade mig at fremhæve, hvad en Regeringskommissionen har fremsat om Arbejdernes Gyne til at yde Bidrag til en Alderdomsforsørgelse, om Arbejdernes Gyne i det hele taget til at kunne hjælpe sig selv i Alderdommen. Den Regeringskommission, som blev nedsat i 1875, og som afgav Betænkning 1878, den saakaldte Arbejderskommission, udtaler i sin Betænkning, at hvis man vilde afkrøve Arbejderne tilstrækkeligt Bidrag til en Alderdomsforsørgelse, maatte dette som oftest være saa stort, at de kun med største Møje kunde affe det, og i mange Tilfælde ligesom vilde være ude af Stand til at staae deres Familier det nødvendige Underhold for den øvrige Del af Lønnen. Jeg tror næppe, at man i færre Ord og paa en mere tydelig og klarførende Maade kan illustrere den — Frøse, havde jeg nær sagt — om Hjælp til Selvhjælp, end derved, at Regeringen nedsetter en Kommission, og at denne Kommission ved at undersøge Forholdene, undersøge dem til Bunds — som vi altsaa have Ret til at tro ifølge den Tro, ærede Medlemmer havde forleden Dag — kommer til det Resultat, at i det Tilfælde, at Arbejderne skulle staae Bidrag til en Alderdomsforsørgelse, ville de savne de nødvendige Midler til at underholde deres Familier. Og vi der kende noget til Arbejdersforholdene, og som vide, hvorledes Arbejderne slide sig frem, vi der se — jeg tror at have Ret til at turde tale saaledes — de Ofre og de Afsvær, der bringes af Arbejderne rundt omkring, vi der bevæge os imellem Arbejderne, som ere udgaaede fra Arbejderne og i mange Tilfælde ere valgte af disse, vi, som i det hele taget have et Kendskab til Arbejdernes Forhold, et praktisk Kendskab til en Sag, som maatte næppe andre ere i Stand til at kunne erhverve sig, vi kunne sanktionere det, som Regeringskommissionen her udtaler, at i det Tilfælde, man lader Arbejderne betale Bidrag til en Alderdomsforsørgelse, saa vil man aldrig — man sætte det saa lavt, saa ringe, man vil — kunne sætte det saa lavt, at der ikke er en Grænse, under hvilken der er nogen, der ikke kunde komme med. Og hvem er det saa, der ikke komme med? Det er netop dem, der trænge haardest til en Alderdomsforsørgelse, det er netop dem, vi først og fremmest skulde hjælpe. Den ærede Minister talte om, at dette Forslag, der ligger her paa Tingets Bord, ikke hjælper de fattigste i Samfundet, og han udtalte igen her i sit Foredrag, at det ikke hjælper de hjælpeløse. Det turde være ganske interessant at kaste et Blik tilbage paa,